

Arrest

nr. 268 056 van 9 februari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 september 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat B. SOENEN en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 april 2020 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 13 september 2021 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de voormelde aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.04.2020 werd ingediend door :

A.-J., H. A. S. (R.R.: [...])

nationaliteit: Irak

geboren te B. op [...]1996

adres: [...]LENDELEDE

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Op 24.08.2015 diende betrokkene in België een eerste Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Op 26.04.2018 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) aan betrokkene zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. Een volgend VIB, ingediend op 10.07.2018, werd op 04.10.2018 niet-ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Betrokkene diende hiertegen een beroep in bij de RVV, doch deze verwierp het beroep op 14.03.2019.

De twee daaropvolgende VIB, ingediend op respectievelijk 18.06.2019 en 23.10.2019, werden beiden nietontvankelijk verklaard door het CGVS op respectievelijk 07.08.2019 en 11.02.2020. Tegen beide beslissingen diende betrokkene geen beroep in bij de RVV.

De duur van deze procedures – namelijk 2 jaar en 8 maanden voor het eerste VIB, iets meer dan 8 maanden voor het tweede, iets minder dan 2 maanden voor het derde en iets minder dan 4 maanden voor het vierde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat het onmogelijk is terug te keren naar zijn land van herkomst aangezien hij daar vreest voor foltering en/of aan onmenselijke of vernederende beandeling zou blootgesteld te worden als hij teruggaat naar Irak. Betrokkene zou vrezen voor zijn leven, aangezien de Irakese militie zijn vader heeft bedreigd omdat zijn vader een hoge functie had binnen het leger. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat het voor betrokkene onmogelijk zou zijn om terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij daar vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene haalt aan dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending van art. 8 EVRM zou uitmaken. Hieromtrent dient er het volgende opgemerkt te worden: uit het administratief dossier blijkt dat de ouders (ov: [...]) en zus (ov: [...]) van betrokkene eveneens illegaal in België verblijven. Zijn ouders en zus dienen dus samen met betrokkene het land te verlaten en bijgevolg is er geen sprake van een verbreking van de familiale banden. Wat betreft het feit dat betrokkene een ruime vrienden- en kennissenkring heeft; betrokkene toont niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er

sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Om dezelfde reden is het inroepen van art. 7 en art. 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie eveneens niet van toepassing.

Betrokkene haalt aan dat het feit dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is in het land van herkomst een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Het is inderdaad correct dat er geen Belgische ambassade aanwezig is in Irak en dat onderdanen van Irak zich dienen te wenden tot de Belgische diplomatieke post in Jordanië. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Jordanië te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook dient er nog opgemerkt te worden dat er van betrokkene niet verwacht wordt dat hij zich gedurende een bepaalde periode vestigt in Jordanië. Hij dient zich enkel naar Jordanië te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Na het indienen van de aanvraag staat het hem vrij om terug te keren naar land van herkomst om daar de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Bovendien dienen Irakezen zich vanaf 15.09.2021 niet meer naar Jordanië te begeven. Immers, onderdanen van Irak die een aanvraag om machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden wensen in te dienen, dienen volgens <https://jordan.diplomatie.belgium.be/nl/naar-belgie-komen/visum-voor-belgie> het volgende te doen: "Visa lange termijn (meer dan 3 maanden): De Belgische ambassade werkt samen met outsourcing visa centers. Tot 15.09.2021 was er een samenwerking via outsourcing met VFS Global, vanaf 15.09.2021 is dat TLS Contact met vestigingen in Bagdad en Erbil". Betrokkene kan dus de aanvraag om machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden indienen in Irak via TLS contact. Dit is de firma langs dewelke zulke aanvragen via outsourcing dienen ingediend te worden. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Verder beweert betrokkene dat hij geen familie en huis meer zou hebben in Irak. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 18 jaar in Irak en bijgevolg kunnen zijn verblijf in België en (eventuele) opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Bovendien dienen, zoals reeds eerder vermeld, zijn ouders en zus eveneens terug te keren naar het land van herkomst aangezien zij niet over een verblijfsrecht beschikken in België.

Verder beroept betrokkene zich op art. 15 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, alsook op art. 23 UVRM, art. 6 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten en art. 1 van het Europees sociaal handvest betreffende het recht op arbeid. Echter, vooreerst kan er opgemerkt worden dat de toestemming om arbeid te verrichten beperkt was tot de duur van het eerste VIB, deze werd afgesloten op 26.04.2018 zodat hij daarna niet meer over een officiële toestemming beschikte om op legale wijze tewerkgesteld te worden in België. Verder toont betrokkene niet aan dat een terugkeer naar Irak een schending zou inhouden van de aangehaalde artikelen; er worden geen bewijzen voorgelegd dat het recht op arbeid zou geschonden worden in Irak of dat hij de manier waarop hij in zijn onderhoud wenst te voorzien niet vrij zou kunnen kiezen. Ten slotte stelt de toepassing van internationale verdragen betrokkene niet vrij van het naleven van de dwingende bepalingen van de Vreemdelingenwet m.b.t. de toegang het verblijf en de vestiging in het Rijk.

Het staat betrokkene evenwel vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post op basis van een eventuele arbeidsovereenkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen.

Voor wat de verwijzing naar zijn scholing betreft, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene reeds bij binnenkomst in België meerderjarig was en hij bijgevolg niet langer school- en/of leerplichtig was. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst verder naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2015 in België verblijft, dat hij diverse (taal)lessen en cursussen volgde en dat hij werkwilgig is) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden

in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Hij licht het middel toe als volgt:

"4.1. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.2. De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert.

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

4.3. De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd.

Dit impliceert een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden. Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarbij de verzoekende partij zich kan beroepen op het vertrouwensbeginsel om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.

De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a) De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

(Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

b) Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

c) De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn langdurig ononderbroken verblijf, zijn legaal verblijf, de situatie in het land van herkomst, de kans op onmiddellijke tewerkstelling, de scholing, de familiebanden, zijn groot vriendennetwerk en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

4.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen.

De verschillende elementen die de situatie van verzoekende partij kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor de verzoekende partij zo goed als onmogelijk om naar Irak te gaan :

- Het langdurig ononderbroken verblijf ;*
- Het tijdelijk legaal verblijf ;*
- De situatie in het land van herkomst ;*
- De sterke integratie ;*

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Het geheel van de elementen samen is niet beoordeeld geweest.

De verzoekende partij merkt verder op dat zelfs bij de beoordeling van de aparte elementen, diverse rechtsregels en algemene principes geschonden werden.

De verzoekende partij wensen deze hieronder te overlopen.

De bestreden beslissing maakt melding van alle elementen die de verzoekende partij heeft aangehaald, doch motiveren nergens dat deze geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

- 4.4.1.

Met betrekking tot de integratie en opgebouwd leven in België

De verzoeker verblijft sinds 2015 ondertussen al meer dan 6 jaar onafgebroken in België.

Hij heeft zich in die tijd volledig geïntegreerd in de Belgische samenleving.

De verzoeker heeft sinds zijn aankomst in België lessen en cursussen gevolgd om zich in de maatschappij te integreren. Hij legde hiervan de volgende bewijzen neer:

- *Aanwezigheidscertificaat, S.O.S. Dépannage Social ASBL, Antenne de Charleroi, dd. 07/04/2016; (zie het stuk 10, bij het verzoekschrift 9bis)*
- *Attest van aanmelding bij het Agentschap Integratie en Inburgering (West-Vlaanderen), dd. 25/05/2016; (zie het stuk 11, bij het verzoekschrift 9bis)*
- *Attest van inburgering, Agentschap integratie & inburgering, dd. 13/03/2017; (zie het stuk 12, bij het verzoekschrift 9bis)*
- *Verklaring resultaat instaptoets Nederlands als tweede taal (NT2), dd. 23/04/2018; (zie het stuk 13, bij het verzoekschrift 9bis)*
- *Attest van succesvol volgen van Basis PC Schakelklas, Stad Kortrijk. (zie het stuk 14, bij het verzoekschrift 9bis)*
- *Toal*

Daarnaast legde de verzoeker de nodige bewijzen neer dat hij moeite heeft gedaan om de landstalen te leren. De verzoeker is sinds de binnenkomst in België volop bezig met zijn integratie in België.

Vooreerst heeft de verzoeker lessen gevolgd in de Franstalige gemeenschap van België, om daarna lessen te nemen om de Nederlandse taal machtig te worden.

Hiervan legde hij de volgende bewijzen neer:

- *Certificaat van succesvol beëindigen van basiscursus Frans als vreemde taal, Form@t 21 Centre de formation continue Gustav Piton, dd. 24/11/2015; (zie het stuk 23, bij het verzoekschrift 9bis)*
- *Inschrijvingsformulier cursist, GO! Centrum voor volwassenenonderwijs De avondschoon, Oostende, schooljaar 2015-2016; (zie het stuk 24, bij het verzoekschrift 9bis)*
- *Inschrijvingsformulier cursist, GO! Centrum voor volwassenenonderwijs De avondschoon, Oostende, schooljaar 2016-2017; (zie het stuk 25, bij het verzoekschrift 9bis)*
- *Deelcertificaat van de module NT2 - Breakthrough persoonlijk, GO! Centrum voor volwassenenonderwijs De avondschoon, Oostende, dd. 08/06/2016; (zie het stuk 26, bij het verzoekschrift 9bis)*
- *Deelcertificaat van de module NT2 - Waystage schriftelijk, GO! Centrum voor volwassenenonderwijs De avondschoon, Oostende, dd. 28/10/2016; (zie het stuk 27, bij het verzoekschrift 9bis)*
- *Deelcertificaat van de module NT 2 - Threshold 1 schriftelijk persoonlijk, GO! Centrum voor volwassenenonderwijs De avondschoon, Oostende, dd. 20/01/2017; (zie het stuk 28, bij het verzoekschrift 9bis)*

Dat hieruit de wil blijkt om de landstalen te beheersen en de wil om zich te integreren.

- *Werk*

De verzoeker is werkwilgig en heeft in de perioden van legaal verblijf als student dan ook verschillende studentenjobs uitgevoerd.

Hij legde hiervan volgende bewijsstukken neer:

- Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid op 28/10/2017, student, Tempo Team nv, Kortrijk, dd. 27/10/2017; (zie het stuk 15, bij het verzoekschrift 9bis)
- Fiche van tewerkstelling bij Infinity Jobs bvba voor de periode van 28/07/2017 tot 23/12/2017; (zie het stuk 16, bij het verzoekschrift 9bis)
- Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid van 25/12/2017 tot 26/12/2017, student, Tempo Team nv, Kortrijk, dd. 22/12/2017; (zie het stuk 17, bij het verzoekschrift 9bis)
- Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid op 27/12/2017, student, Tempo Team nv, Kortrijk, dd. 28/12/2017; (zie het stuk 18, bij het verzoekschrift 9bis)
- Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid op 28/12/2017, student, Tempo Team nv, Kortrijk, dd. 28/10/2017; (zie het stuk 19, bij het verzoekschrift 9bis)
- Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid op 29/12/2017, student, Tempo Team nv, Kortrijk, dd. 28/10/2017; (zie het stuk 20, bij het verzoekschrift 9bis)
- Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid op 30/12/2017, student, Tempo Team nv, Kortrijk, dd. 28/10/2017 (zie het stuk 21, bij het verzoekschrift 9bis)

Eveneens legde hij een werkbelofte voor waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker aan werk kan geraken, wanneer hij over de juiste verblijfsdocumenten beschikt.

Zo verklaarde de heer A. G. van (...) shop het volgende:

"Geachte meneer/mevrouw,

Ik ben A. G., afkomstig van Turkije. Ik woon in Kortrijk. Ik kan A. H. A. 2 jaar lang. Als jullie verblijfspapieren kunnen geven aan H., dan kan ik voor hem werk aanbieden met een jaar contract in A. berbershop. Jullie kunnen met me contact opnemen voor bevestiging.

Met vriendelijke groeten,

A. G. [...]

(zie het stuk 22, bij het verzoekschrift 9bis)

- Scholing

Verzoeker legde verschillende bewijzen neer van regelmatig school lopen in België :

- Rapport, OKAN Drie Hofsteden, Kortrijk, schooljaar 2016-2017 - zie het stuk 6, bij het verzoekschrift 9bis ;
- Jaarboek schakelklas, OKAN Drie Hofsteden, Kortrijk, schooljaar 2016-2017 - zie het stuk 7, bij het verzoekschrift 9bis ;
- Rapport permanente evaluatie 4, OKAN Drie Hofsteden, Kortrijk, schooljaar 2017-2018 - zie het stuk 8, bij het verzoekschrift 9bis ;
- Stagedossier, Athena Drie Hofsteden, Kortrijk, schooljaar 2018-2019 - zie het stuk 9, bij het verzoekschrift 9bis.

Verzoeker ging thans verschillende jaren naar school, leerde hierbij de taal, de waarden en normen en een netwerk op te bouwen. Het feit dat verzoeker school liep als meerderjarige doet geen afbreuk aan het feit dat hij tijdens zijn legaal verblijf zich heeft geïntegreerd en daardoor gehecht is geraakt aan de Belgische samenleving.

Dat het samenloop van deze elementen van integratie wel degelijk een buitengewone omstandigheid is, waardoor verzoeker niet kan terugkeren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen.

Eveneens moet rekening worden gehouden met het feit dat de verzoeker zoals aangegeven in zijn verzoeken om internationale bescherming vreest om te worden vervolgd bij terugkeer naar Irak, aangezien de Irakese militie zijn vader heeft bedreigd omdat zijn vader een hoge functie had binnen het leger. Dat een terugkeer om aldaar een aanvraag te doen, een schending van het artikel 3 EVRM teweeg kan brengen, rekening houdend met zijn verklaringen tijdens zijn asielprocedures.

- 4.4.2.

Met betrekking tot het gezinsleven

Verzoekende partij stelt vast dat de bestreden beslissing geen belangenafweging maakt rekening houdend met het gezinsleven dat verzoekende partij heeft ontwikkeld tijdens zijn verblijf in België, zowel legaal als illegaal.

Verzoekende partij kan niet akkoord gaan hiermee.

Het gezins- en familieleven van de verzoekende partij speelt zich af in België.

Verzoeker woont samen met zijn ouders (OV. [...]) en zus O. A.-J. (OV. [...]) op hetzelfde adres: aan de [...] Zij vormen thans een kerngezin!

Het artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Zoals in de regularisatieaanvraag aangetoond is er sprake van een effectief familieleven in België. Verzoeker heeft hier gewerkt, heeft een netwerk van vele vrienden en kennissen en spreekt de Nederlandse taal.

Het familieleven wordt ook gewaarborgd door het artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

De beslissing tot onontvankelijkheid schendt manifest de grondrechten.

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd.

De verwerende partij maakt geen belangenafweging op basis van de concrete elementen van het dossier nl. namelijk dat de verzoekende partij hier ook enkele jaren legaal heeft verbleven en hij tijdens het legaal verblijf zich samen met zijn familie heeft geïntegreerd en gewerkt.

Verzoeker heeft een netwerk opgebouwd in België. Zijn hele gezins- en familielevens heeft zich op het Belgisch grondgebied afgespeeld. Dit cruciaal feit wordt duidelijk niet bij een belangenafweging betrokken in het kader van artikel 8 EVRM.

- 4.4.3.

Met betrekking tot de diplomatieke post van Jordanië

Verweerster stelt in haar beslissing dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te krijgen, die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Jordanië te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Hij verkeert in de onmogelijkheid om een verblijfstitel te verkrijgen en kan thans geen bewijzen voorleggen daar dit gaat over negatief bewijs.

Daarnaast zou de verzoeker aan foltering en/of aan onmenselijke of vernederende behandeling blootgesteld worden als hij zou worden teruggestuurd naar Irak. In Irak heeft de verzoeker namelijk geen huis, noch familie. Bovendien zou hij vrezen voor zijn leven, aangezien de Irakese militie zijn vader heeft bedreigd omdat zijn vader een hoge functie had binnen het leger. Kinderen van dergelijke personen zijn dus steeds in gevaar en vrezen de dood bij terugkeer.

- 4.4.4.

a)

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55-56).

b) Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoekende partij.

Onmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is.

Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden kan onmogelijk geëist worden dat de verzoekende partij naar Irak/Jordanië zou gaan om aldaar louter een formaliteit te vervullen.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

Verzoeker geeft een toelichting bij de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Na een theoretische toelichting over het begrip 'buitengewone omstandigheid', wijst verzoeker erop dat hij heeft gewezen in zijn aanvraag op zijn langdurig ononderbroken verblijf, zijn legaal verblijf, de situatie in het herkomstland, de

kans op onmiddellijke tewerkstelling, de scholing, de familiebanden, zijn groot vriendennetwerk en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen. Deze elementen maken het, aldus verzoeker, voor hem bijzonder moeilijk om terug te keren naar het herkomstland. Verzoeker erkent dat de verschillende elementen elk op zich en los van elkaar werden beoordeeld, maar er blijkt niet uit de motieven dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun geheel wel omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het herkomstland terug te keren. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing wel melding maakt van alle elementen, doch nergens motiveert dat die geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. Hij ziet hierin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat in concreto in op zijn integratie en opgebouwd leven in België. Hij somt daarbij zijn inburgeringsattesten, taalattesten, bewijzen van volwassenenonderwijs, arbeidsovereenkomsten van in 2017 als student, een werkbelofte, schoolrapporten, stagedossier en een jaarboek van de schakelklas op. Verzoeker stelt dat de samenloop van die elementen wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt waardoor verzoeker niet terug kan naar zijn herkomstland om aldaar een aanvraag in te dienen. Verder stelt verzoeker dat hij reeds in vele verzoeken om internationale bescherming heeft aangegeven dat hij niet kan terugkeren naar Irak aangezien hij vreest daar vervolgd te worden omdat een Irakese militie zijn vader heeft bedreigd, die een hoge functie had in het leger. Een terugkeer naar Irak zal een schending van artikel 3 van het EVRM teweeg brengen.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn gezinsleven en voert hij aan dat de gemachtigde geen belangenafweging maakt aangaande dit gezinsleven, dat hij in legaal en illegaal verblijf heeft ontwikkeld. Hij wijst op het bepaalde in artikel 8 van het EVRM of in artikel 7 van het Handvest en vervolgt dat hij in België met zijn ouders en zus op hetzelfde adres verblijft en hij daarmee een kerngezin vormt. Volgens verzoeker is de gemachtigde niet overgegaan tot een belangenafweging op basis van concrete elementen in het dossier. Hij stelt dat zijn hele gezins- en familieleven zich heeft afgespeeld op het Belgisch grondgebied en dat dit cruciaal feit niet bij de belangenafweging is betrokken.

Verder gaat verzoeker in op het feit dat de diplomatieke post in Jordanië gevestigd is. Hij gaat in op het motief van de gemachtigde en stelt dat hij in de onmogelijkheid is om een negatief bewijs voor te leggen dat hij niet in de mogelijkheid is om een verblijfstitel te verkrijgen die hem toelaat tijdelijk op legale wijze in Jordanië zijn aanvraag om machtiging in te dienen. Op het argument van de gemachtigde dat er ook een mogelijkheid bestaat in Irak zelf, herhaalt verzoeker dat een terugkeer een onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken aangezien hij daar geen huis, noch familie heeft en daar vreest voor zijn leven gezien de bedreigingen van de Irakese militie aan het adres van zijn vader.

Tot slot geeft verzoeker een theoretische toelichting bij het redelijkheidsbeginsel en stelt hij dat het evident is dat de beslissing een grote impact heeft op zijn verblijfs- en gezinssituatie, zodat onmogelijk kan volgehouden worden dat een redelijke belangenafweging is gebeurd. Gezien de buitengewone omstandigheden kan van hem niet geëist worden dat hij naar Irak of Jordanië zou gaan om een formaliteit te vervullen. Hij acht de beslissing kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

Beoordeling

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en het feit dat de ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoeker de verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats

of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij gaat de gemachtigde in op de elementen die verzoeker in zijn aanvraag heeft aangehaald.

Waar verzoeker stelt dat enkel de elementen afzonderlijk zijn beoordeeld, doch niet uit de motivering blijkt dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met het feit dat de samenhang van die elementen wel buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, kan de Raad niet volgen. Uit de aanhef van de bestreden beslissing blijkt immers dat de gemachtigde wel met het geheel van de omstandigheden heeft rekening gehouden. Zo stelt de beslissing: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag [...] niet kan indienen via de gewone procedure [...]”* Pas vervolgens gaat de gemachtigde in op de verschillende elementen afzonderlijk.

Verzoeker maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Verzoeker stelt wat betreft dit laatste beginsel enkel dat er reeds uitvoerige rechtspraak is over het begrip “buitengewone omstandigheid” zodat hij zich kan beroepen op het vertrouwensbeginsel om het begrip “buitengewone omstandigheden” in te vullen. Met dit summier betoog kan de Raad niet aannemen dat verzoeker op concrete wijze heeft toegelicht welke vaste gedragslijn of welke concrete toezegging of belofte door het bestuur in casu niet werd nagekomen. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, in casu artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Dit artikel luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of

vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Uit de aanvraag in het administratief dossier blijkt dat verzoeker als buitengewone omstandigheden heeft gewezen op zijn duurzame en lokale verankerung, het bepaalde in de artikelen 3 en 8 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), artikel 15 van het Handvest, artikel 23 van de Universele verklaring voor de rechten van de mens, artikel 6 van het ECOSOC-verdrag, artikel 1 van het Europees sociaal handvest en het criterium van de redelijke termijn. Verzoeker herhaalt grotendeel in het verzoekschrift wat hij heeft aangevoerd in de aanvraag.

Aangaande de elementen van integratie, stelt de gemachtigde *"De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2015 in België verblijft, dat hij diverse (taal)lessen en cursussen volgde en dat hij werkwilg is) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."*

De Raad kan deze redenering volgen. Het principe-arrest van de Raad van State nr. 198.769, waarnaar de gemachtigde in de bestreden beslissing verwijst, stelt immers: *"als typische buitengewone omstandigheden [kunnen] onder meer worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz."*, terwijl *"echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."* De gemachtigde kon in de bestreden beslissing dan ook terecht overwegen dat de in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen van integratie behoren tot de gegrondheid en in deze fase niet worden behandeld.

Wat betreft de scholing, motiveert de gemachtigde dat verzoeker reeds bij binnenkomst in België meerderjarig was en hij bijgevolg niet langer school- en/of leerplichtig was, waardoor het element niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Verzoeker stelt dat het feit dat hij als meerderjarige school liep, geen afbreuk doet aan het feit dat hij zich tijdens zijn legaal verblijf heeft geïntegreerd en daardoor gehecht is geraakt aan de samenleving. Echter door erop te wijzen dat verzoeker zich via de scholing heeft geïntegreerd, toont hij niet aan waarom dit het voor hem dan bijzonder moeilijk zou maken om zijn aanvraag in het herkomstland in te dienen.

De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar Irak omwille van de problemen die verzoeker zijn vader heeft met een Irakese militie omdat zijn vader een hoge functie had binnen het leger, kan ook niet worden aangenomen. De gemachtigde verwijst immers in de beslissing naar de vier verzoeken van internationale bescherming die verzoeker heeft ingediend in België. Al deze verzoeken werden ofwel ongegrond, ofwel niet-ontvankelijk verklaard. De beslissingen van het CGVS werden in beroep door de Raad bevestigd, ofwel niet aangevochten voor de Raad. Uit het administratief dossier blijkt dat de vier beschermingsverzoeken waren gebaseerd op dezelfde problematiek, zodat de Raad de kracht van gewijsde van de arresten van de Raad moet respecteren. De beslissingen van het CGVS die niet werden aangevochten, zijn ondertussen definitief in het rechtsverkeer. Verzoeker legt ook geen nieuwe elementen voor die toelaten te overwegen dat indien deze eerder aan de Raad zouden voorgelegd geweest zijn, dit tot een ander resultaat had kunnen aanleiding geven.

Verder gaat verzoeker in op zijn gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM of artikel 7 van het Handvest.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale

affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Dienaangaande oordeelt het Hof dat de banden tussen jonge volwassenen die nog geen eigen gezin hebben gesticht en hun ouders of andere naaste familieleden eveneens een 'gezinsleven' kunnen uitmaken (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 62; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55).

In casu is verzoeker meerderjarig, 24 jaar op het ogenblik van de bestreden beslissing, maar er blijkt niet uit het dossier dat hij een eigen gezin heeft gesticht. Er wordt niet betwist dat hij in België samenwoont met zijn ouders en zus. De Raad kan aldus aannemen dat verzoeker deel uitmaakt van het kerngezin met zijn ouders, ondanks diens meerderjarigheid. De gemachtigde motiveerde evenwel dat uit het administratief dossier blijkt dat de ouders (ov: [...]) en zus (ov: [...]) van verzoeker eveneens illegaal in België verblijven. Zijn ouders en zus dienen dus samen met verzoeker het land te verlaten en bijgevolg is er geen sprake van een verbreking van de familiale banden. Wat betreft het feit dat betrokkene een ruime vrienden- en kennissenkring heeft, toont verzoeker volgens de gemachtigde niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 van het EVRM. Om dezelfde reden is het invoeren van artikel 7 en artikel 33 van het Handvest volgens de gemachtigde eveneens niet van toepassing. De Raad kan deze redenering volgen. Verzoeker betwist niet dat zijn ouders en zus ook illegaal op het grondgebied zijn, zodat zij er eveneens toe gehouden zijn het grondgebied te verlaten en terug te keren naar hun herkomstland. Bijgevolg dreigt geen scheiding van de gezinsleden. Deze beoordeling steunt wel op concrete elementen in het dossier en verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde geen belangenafweging heeft gedaan in het licht van zijn gezinsleven. De gemachtigde heeft op redelijke wijze vastgesteld dat een schending van het gezinsleven niet aan de orde is, nu het hele gezin - gezien het illegaal verblijf - geacht wordt België te verlaten. Waar verzoeker nog stelt dat het hele gezins- en familieleven zich heeft afgespeeld op het Belgisch grondgebied, kan de Raad niet volgen. De gemachtigde motiveert immers terecht dat verzoeker reeds meerderjarig was, toen hij toekwam in België.

Verder erkent de Raad dat het voor verzoeker moeilijk is te "bewijzen" dat hij niet in de mogelijkheid is om een verblijfstitel te verkrijgen om tijdelijk op legale wijze in Jordanië te verblijven om daar zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Dit betreft inderdaad negatief bewijs dat moeilijk kan geleverd worden. Echter de gemachtigde wijst erop dat thans ook de mogelijkheid bestaat om via de partnerorganisatie TLS vanuit Bagdad of Erbil een dergelijke aanvraag in te dienen. Verzoeker wijst echter wederom op het risico op foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Irak aangezien hij het kind is van een hoge militair die problemen heeft met een Irakese militie. Dienaangaande kan de Raad verwijzen naar hetgeen supra is uiteengezet over artikel 3 van het EVRM. Waar verzoeker stelt dat hij geen huis, noch familie meer heeft in Irak, vindt dit niet meteen steun in de verklaringen die hij heeft afgelegd in zijn internationale beschermingsverzoeken. Er blijken enkele ooms van verzoeker ook vanuit België te zijn teruggekeerd naar Irak.

Verder kan de Raad de theoretische uiteenzetting van verzoeker aangaande het redelijkheidsbeginsel volgen. Hij volgt echter niet dat de gemachtigde in casu zou overgegaan zijn tot een kennelijk onredelijke belangenafweging wat betreft de verblijfs- en gezinssituatie van verzoeker, zoals supra uiteengezet. Anders dan verzoeker stelt, kan niet gevolgd worden dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat er geen buitengewone omstandigheid werd aangehaald, die verhindert dat verzoeker zijn aanvraag voor een verblijfsmachtiging in het herkomstland kan indienen.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de artikelen 3 en 8 van het EVRM blijkt niet.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES